

Begunstigelse. Denne Sag er sat paa Dagsordenen under Forudsætning af, at det ærede Thing vilde give sit Samtykke til, at den idag kom til 1ste Behandling, idet jeg nemlig maa bemærke, at Udvalgets Betænkning kun har henligget i 24 Timer, medens den efter Regulativet skulde henligge i 3 Gange 24 Timer. Jeg maa altsaa, inden man skrider til 1ste Behandling, erfare, hvorvidt Thinget dertil giver sit Samtykke, hvilket Samtykke efter Regulativet kun kan meddeles med $\frac{3}{4}$ af de afgivne Stemmer. Naar dette Spørgsmaal besvares bekræftende, og 1ste Behandling har fundet Sted, vil det derefter være at afgjøre, hvorvidt Lovudskiftet frendeles skal være undergivet en extraordinair Behandling.

Da Ingen ønskede at ytre sig om dette formelle Punkt, blev den nævnte Afvigelse fra Regulativet sat under Afstemning og eenstemmig vedtagen med 31 Stemmer.

Formanden: Vi gaae saaledes over til den første Behandling af denne Sag. Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører ønsker Ordet?

Den af Udvalget (M. P. Bruun, Funder, Kirck, Treschow og Wessely) afgivne Betænkning findes i Anhang B under Nr. XXVI, Sp. 267 fgg.

Ordføreren (Wessely): Den nærværende Sag er en Forsættelse af det Lovforslag, som i første Session af Regjeringen blev Rigsdagen forelagt, og ved hvilken Keilighed Landstthinget ikke gik ind paa Sagens Realitet. Det nærværende Lovforslag henholder sig ogsaa til, at det ikke er det beleilige Dieblit til at gaae ind paa Sagens Realitet, og det er i saa Henseende den samme Anskuelse, som Udvalget har fremsat i sin Betænkning, og af den Grund troer jeg heller ikke, at det er nødvendigt for mig nærmere at ytre mig derom. Kun skulde jeg, da det ærede Landstthing har vedtaget strax at foretage denne Sag, gøre opmærksom paa, at, hvis man vilde gaae ind paa Realiteten, tvivler jeg paa, at man kunde opnaae det, som er Hensigten, nemlig at faae Lovforslaget ophøiet til Lov inden dette Aars Udgang.

H. W. Hansen: Da det ærede Udvalgs

Indstilling gaaer ud paa, at Lovforslaget maa vedtages, kunde det vel synes, som om der ikke kunde være Noget videre at bemærke ved den foreliggende Sag. Jeg troer imidlertid dog paa Grund af nogle Bemærkninger, som findes i det ærede Udvalgs Betænkning, at jeg ikke tør lade den være ganske uomtalt, for at man ikke deraf, naar Sagen engang i sin Realitet kommer under Forhandling, skal drage nogen Slutning om, at jeg havde erkendt Rigtigheden af de Bemærkninger, som deri ere fremhævede. Det forekommer mig i det Hele, at de Bemærkninger, som det ærede Udvalg har fremsat i sin Betænkning, gaae ud fra en mindre klar Opfattelse af Sagen. Naar det saaledes i Betænkningen hedder, „at det vilde have været hensigtsmæssigt ikke ved samme Bestemmelse at tilstaae Toldgodtgjørelser til disse to Slags Handelsforetagender“, nemlig til den oversøiske Handel paa fremmede Verdensdele og den oversøiske Handel med de dansk-vestindiske Colonier, saa forekommer det mig, at dette Spørgsmaal, hvad der ellers kunde være at bemærke om den Forskel i Toldafgifter, som finder Sted med Hensyn til Indførselen af Producter, navnlig af Sukker fra de vestindiske Colonier og andre fremmede Lande, slet ikke staaer i Forbindelse med Remissionen. Det kunde jo vistnok fortjene at komme under Overveelse, hvorvidt der var Anledning til en saadan Forskel i Afgiftsforholdet, som finder Sted; men det forekommer mig, at, naar man gik ind paa, hvad der i sin Tid skete, at vedtage en Remission, da skete det i den oversøiske Handels Interesse i Almindelighed, og at der saaledes ikke var Spørgsmaal om denne Remissions Ophør eller dens Vedbliven for en eller anden af disse Handelsgrene. Jeg troer, at, naar det Spørgsmaal engang foreligger, maa det under Et komme under Overveelse, om den enten skal vedblive eller ophæves. Det er mig vel bekendt, at der under nærværende Sag, navnlig af den høitærede Finanzminister, er tydet hen til, at man kunde lade Remissionen vedblive alene for Derne i Vestindien, men derimod ophæve den for Tilførselen fra fremmede Steder. Men herom har Grosserer-Societetet paa det Bestemteste udtalt, at det maatte an-